

SLADKÝ ŽIVOT

Millie Adamsová
Bez tebe
jsem ztracen

JACKIE ASHENDENOVÁ

NEVĚSTA ODVEDLE

PŘEKLAD

ZUZANA RATTUSOVÁ

Milá čtenářko,

naposledy se tento měsíc setkáme s bratry Marchettiiovými, o nichž nám vyprávěla Abby Greenová. V březnu to byl Nikos v příběhu O čem slečna nemluví, v květnu Maks v Nebezpečně návykových nocích a tento měsíc je to povídka nazvaná Žena, na niž měl zapomenout a... to je trochu problém. Hlavní hrdina má totiž dvojí identitu. Na západě je znám jako Sharif Marchetti, ve své vlasti kdesi na Blízkém východě pak jako šejk Šaríf. A protože se příběh odehrává tam i tam, vystupuje v knize pod oběma jmény.

Jestliže jeden z bratrů Marchettiiových je Řek, druhý Rus a třetí Arab, podobně složité to budou mít i tři bratři – trojčata – původem z Argentiny z další mé minisérie. S osudem prvního z nich (Příběh plný tajemství) se můžete rovněž seznámit tento měsíc. Jmenuje se Finn, a je to Angličan. V srpnu se dozvíte více o jeho bratrovi, který je už podle názvu příběhu Zkrocení benátského vlka Ital. A třetí, Max, žije kdesi v Karibiku, více se o něm dočtete v romanci Pravidla nejsou pro bohaté v říjnu. Jak je to možné? Trojčata, neznají se, a každé žije úplně jinde? Počkejte si, až mé knihy vyjdou, vše se vyjasní! Všechny tři příběhy napsala Lucy Kingová.

A do třetice příběh na pokračování. Povídka Millie Adamsové Bez tebe jsem ztracen navazuje na Ukračenou princeznu z dubna.

A co že mají všechny tyhle řady, příběhy a hrdinové společného?

S láskou

Váš Harlequin

Jackie Ashendenová

NEVĚSTA ODVEDLE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Crowning His Innocent Assistant

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Millie Adams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8180-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8181-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8182-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Matteo de la Cruz, král Monte Blanka, suverénní vládce všeho v dohledu, od hlubokých zelených lesů ke vzdáleným bílým horám, vešel do své velmi dobře vybavené kanceláře v nejvyšší věži paláce v Monte Blanku. Svou asistentku našel přesně tam, kde ji očekával.

Seděla u stolu a psala na notebooku. Před sebou měla rozložené čtyři papírové složky, na každé popisovač jiné barvy.

Byla skutečně pořádkumilovná a metodická a při práci měla veškeré zdroje ráda hezky po ruce.

Livia. Prostě Livia, bez příjmení, protože neměla rodinu. Přesto ji často oslovoval radši přezdívkou.

Říkal jí Myško. Nevěděl, jestli se jí to zamlouvá, ale vlastně na tom nezáleželo. *On* přezdívce dával přednost.

Neoslovoval ji ovšem Myško podle předpokladu bratra, prince Javiera.

Nebyla šedá nebo malá, ani plachá či nevýrazná. Nikoli. Říkal jí tak, protože on coby král představoval lva. Někdy měl dojem, že mu i přes veškerou křehkost vytrhla trn z tlapy, když se objevila v jeho životě.

Omračující poznání pro takového muže. Kdyby měl být poctivý, což podle jiných opravdu byl, musel by dodat, že i on rozhodně změnil život Livie k lepšímu.

Když svou Myšku našel, byla úplně bez prostředků, pouhý hubený bledý uličník na pokraji vyhladovění.

Našel ji těsně po smrti otce. Coby čerstvě korunovaný panovník obdivoval krajinu Monte Blanka.

Země naléhavě potřebovala napravit po vládě ocelové pěsti krutého diktátora. Tehdy ji spatřil ve sněhu. Krčila se v uličce a celá se třásla.

Zvedl ji a odnesl do limuzíny.

Změřila si ho ustrašenýma velkýma očima. Neměl jí to za zlé. Bylo jasné, že svět nebyl k roztřesenému mláděti laskavý. Jenže on se na místě rozhodl, že by měl být.

Představovala symbol, znak proměny, kterou pro Monte Blanco plánoval.

Když jí zajistil nocleh a ujistil se, že dostane pořádně najíst, přidělil jí v paláci práci. Ale už o ní nezjistil víc. Prostě neměla rodinu.

Nechtěl ji nechat žít mezi služebnictvem, zdála se mu příliš zranitelná. Dostala ložnici v paláci, což bylo skutečně nezvyklé.

Všiml si, že je schopná organizátorka. Dokázal totiž velice dobře rozeznat talent druhých lidí a co nejlépe jej využít ve vlastní prospěch. Tehdy ho napadlo, že z ní udělá svou asistentku.

Během let byla ovšem mnohem víc než pouhá pomocnice.

Když Matteův otec zemřel, vykázal syn mimo palác všechny rádce starého muže a začal úplně znovu.

A tak se stala Livia jeho asistentkou, důvěrníci i rádkyní v jednom.

Livia mu jednoduše patřila, v každém směru. Jeho asistentka. Jeho Myška.

A po dnešku bude ještě něčím dalším.

„Livio,“ pronesl. „Hledal jsem tě.“

„Jsem přesně tam, kde bývám touto dobou každý den, Vaše Veličenstvo. Leda bychom měli sjednanou schůzku... což, jak víte, nemáme.“

„Pravda,“ řekl. „Musím s tebou něco probrat.“

„Tak prosím,“ prohlásila, aniž vzhledla od počítače, jemné rysy stále vyrovnané.

Na špičce nosu měla posazené brýle.

Světle hnědé vlasy si stočila na vršku hlavy a okolo tváře jí spadaly tenké pramínky. Ohromné oči lemované světlými řasami skrývala za brýlemi, nos odhodlaně zdvižený.

Měla jedinečná ústa.

Horní ret byl větší než spodní, uprostřed dramaticky vyklenutý a klesající na krajích. Jako by měla pusku neustále našpulenou. Jemné ruce, dokonale hladké, jí výkonně kmitaly nad klávesami.

I když ho její zvláštní krása během let někdy očarovala, naučil se ji nevnímat. Byl totiž král.

A ona... byla jeho.

Věděl, že počítač před ní skrývá méně informací než pro něj její duše. Pamatovala si každou podrobnost úplně o všem.

Matteo sám si vlastně nemusel pamatovat nic, protože všechno obsáhl mozek Livie.

Byl král a jako takový musel celou dobu myslet na spoustu mnohem důležitějších záležitostí. Musel rozvažovat, jak uchovat v chodu celé království.

Nemohl se obtěžovat detaily. Na podrobnosti myslela Livia.

On nechával točit svět a ona plynout dny. A dokonale jim to vyhovovalo.

„Když Violet s Javierem uzavřeli manželství¹, došlo mi, že nemám snoubenku.“

„To je pravda,“ řekla, aniž očima opustila obrazovku.

„A přemýšlel jsem o tom.“

¹ Viz *Ukradená princezna* v dubnu tohoto roku. Poznámka redaktora.

„Hmmm...“ broukla nepříliš zaujatě.

„Měla bys být mou ženou, Livio.“

„Ne.“

Její tvář se ani nepohnula a prsty nepřestala ťukat do kláves. Jako by mluvil o čemsi z půlky tak zajímavém, jako je počasí.

„Ne?“

„Ne,“ zopakovala.

„To nebyla otázka.“

„Jako obvykle,“ pronesla k nesnesení trpělivým tónem a stále se soustředila na počítač. „U takových záležitostí je vhodné mít svolení druhé strany.“

Matteo mávl rukou.

„Já souhlas nepotřebuju.“

„Jistě. Ale i tak,“ pokračovala ve psaní.

„Dává to smysl,“ kontroval.

„To i docela oblíbená sladká směs čokolády a arašídového másla, která mi ovšem připadá odpudivá.“

„Potřebuju manželku.“

„A já ji dokážu najít. Ale tvá žena nebudu.“

Muž se nesouhlasně zachvěl, zatímco ona stěží mrkla.

„Livio, jistě chápeš tu velkou čest. Poctu, kterou ti tím skládám.“

Vzhlédla, ohromné fialkové oči plné prezíravosti.

Přezíravosti.

Nejen že ho okamžitě odmítla, což se mu ještě nikdy v životě nestalo, ale teď jím pohrdala.

Jeho Myška. Žena, kterou zvedl ze stoky.

Nabídl jí možnost stát se královnou. *Královnou.*

Mohla povstat z pozice asistentky... a ona odmítla.

„Já o tvou poctu nestojím. Pokud je to takové dobrodiní, nabídni jej někomu jinému. Bez pochyby ho to potěší.“

Já se nenatáhnu, abych popadla královské žezlo. Jak lichotivá nabídka po odmítnutí někým jiným. Jistě

je úžasně obdržet odvržený titul. Řekla bych, že si s tím poradíš jako většina panovníků.“

„A jak?“

„Já nejsem královské krve, takže si nejsem úplně jistá. Politickou intrikou? Okouzlujícím plesem, kam se pozvou mladé dámy z celé země, aby se předvedly? Pozvat je, aby nocovaly na dvaceti matracích a pozorovat, která pod nimi ucítí hrášek? Já nevím.“

Matteo měl železnou vůli, ale zatím nenašel nikoho, kdo to dokázal ověřit.

Ona nejspíš nějak ano.

„Nemáš právo mne odmítnout.“

„Uvrhneš mne do žaláře?“ pohlížela na něj a pomalu mrkala.

Opravdu mu připomínala myšku, jenže ne takovou, jak si mnozí lidé malého hlodavce představují.

Nebyla plachá a nenechala se snadno vyděsit. Byla bystrá a neústupná.

Měl dojem, že pokud udělá chybný pohyb, unikne mu ze spárů nadobro.

„Myslíš, že to neudělám?“

„Ne. Oba víme, že nejsi král, který nechá lidi hnít ve vězení. Takový byl tvůj otec. Ty nejsi stejný. Velmi dobře ztělesňuješ namyšleného osla, ale nejsi krutý člověk. To je nám oběma jasné.“

„Mohl jsem tě nechat u cesty.“

„To bys neudělal. Tvá potíž, Matteo, spočívá ve skutečnosti, že máš patrně srdce. Obalené uhlím, ale máš.“

„Livio, opravdu jsem to uvážil. Zním svou povinnost vůči své zemi a vlastnímu lidu. Jsem muž, který chápe roli královny a co se od ní očekává. A rozhodl jsem se, že tohle bude tvá funkce.“

„S úctou, Vaše Veličenstvo, to se pletete.“

„Myško...“

Náhle měla ostrý pohled.

„Není mi sedmnáct. Už ne. Nezviklá mne strach, že ztratím všechno, co jsi mi dal. Ani ztráta velkého požehnaní, pobytu ve tvé přítomnosti. Nemůžeš mi vyhrožovat. Nemůžeš mne zmanipulovat,“ řekla a znovu pohlédla na obrazovku počítače. A Matteo čelil skutečnosti, že se střetl s něčím, s čím nepohne.

Livia si strašně přála říct, že ji Matteova nabídka zaskočila, jenže to tak nebylo.

Po pravdě ji oslovil oproti jejímu původnímu odhadu o den dříve. To jediné bylo překvapivé. Věděla totiž, že k tomu dojde.

Věděla to s podivným, depresivním druhem jistoty, která nesnesla dlouhé přemítání.

Počítala s tím od okamžiku, kdy zjistila, že je jeho manželství s Violet Kingovou konec. Violet si vzala totiž jeho bratra, prince Javiera.

Ano.

Bylo jasné, že Matteo s nabídkou přijde.

Nejhorší však bylo, že se po zrušení Matteova zasnoubení s Violet cítila chvíli doopravdy šťastná.

Nechala se znovu zaplavit vlnou dívčích fantazií, které ji naplnily nadějí, již si ovšem žena jejího postavení nemohla dovolit.

Jenže ona si to na chvíli dovolila. Jen na okamžik si dovolila snít. *Co kdyby.*

Fantazírovat.

Lehce si vykouzlila obrázek dokonalé svatby, královské, velké a okázalé. Ne že by takovou chtěla, ale protože by tak proběhla v případě milovaného krále.

A ona ho milovala, od okamžiku, když ji jako sedmnáctiletou dívku královskou rukou pozdvihl ze stoky. Jak by také ne?

Byl nejkrásnější muž, jakého kdy viděla.

Pochopitelně se ho z počátku obávala, ačkoli nebyl nebezpečné stvoření.

Byl ovšem lev, královský, majestátní a způsobilý zneškodnit jakéhokoli nepřítele, který se mu dostane do cesty. Schopný a ochotný vyvinout v případně nutnosti nesmírnou sílu.

Tohle jí bylo jasné od začátku, přestože se pokoušel působit jako civilizovaný člověk.

Intenzivně se snažil ukázat lidu Monte Blanka, že není jako otec. Že jeho vláda nebude spalující jako otcova.

Už žádné žaláře, žádní vězni. Už nebudou uprostřed noci mizet lidé, podezřelí z revolty proti králi.

Ne. Nic takového.

Slíbil to, a tak se také stane.

Jenže ona věděla, že Matteovi pod kůží bublá stejná hrozba. Nemyslela, že to je jednoduché.

Prožila roky v ulicích, kde se okolnímu nebezpečí vyhýbala. A nejen to.

Navzdory hrozbě, kterou ztělesňoval, nebo možná kvůli tomu, ji strašně pobláznil. Chápala, že oni dva nemají šanci být spolu. Ona byla obyčejný spratek... a on král.

Přinejmenším to takhle tehdy vnímala, i přes bláhovou holčičí naději.

Během let se ale přesvědčila, že ji Matteo vnímá jako obdobu švýcarského armádního nože. Jako ženu, která si poradí s jakýmikoli úkoly podle jeho přání.

Když tedy nakonec velká radost z jeho zrušeného zasnoubení vyprchala, došlo jí, že se chopí příležitosti pořídit si švýcarskou armádní manželku.

On už byl prostě takový.

Věděla, že to nemá nic společného s tím, co k ní cítí. Že to není osobní.

Šlo o to, jak by mu mohla posloužit.

Myšlenka na formální manželství bez vášně jí vnukla přání raději nežít.

Zažívala jeho pozornost roky. Léta zasílání dárků

na rozhodnou nejrůznějším odloženým milenkám. Nacházení výmluv, proč se s nimi nemůže setkat. Celková organizace diskrétních dostaveníček.

Viděla, jaké ženy se mu líbí. Violet Kingová, nynější manželka Javiera a Matteova bývalá snoubenka, ovšem nebyla kráska, jaké obvykle míval.

Byla podle Livie vnímavá, obdařená křivkami, temperamentní a neskutečně krásná. Jenže Matteo dával přednost ledovým typům, připomínajícím sochu, které se hodily k jeho působivé postavě. Které byly stejně sofistikované jako on.

Takové ženy Matteo zbožňoval. Společenské rampouchy v lidské podobě s platinovými vlasy, zahalené v modelech.

Livia mu sahala sotva do prostředku hrudníku. Když si vzala podpatky, viděla mu na spodek brady. Neovládala bezduchý humor, obvyklý u jeho oblíbeného typu žen.

Úsměvy měly jako vyřezané nožem. Působily jako z reklamy na žvýkačky, sacharinové, bělostné a naprosto dokonalé.

Žádná z těch žen však nebyla hloupá. Takové by Matteo nesnesl.

Všechny se ale stejně podivně chichotaly, než slova ostrá jako kopí soustředily na nic netušící oběti, které blondýnky pokládaly za zábavné cíle s menším počtem mozkových buněk.

Livia musela s nechutí přiznat, že ty ženy dovedly využít výhod a nevýhody proměnit k vlastnímu užitku. Sama měla dva klady. Dva skutečné plusy.

Byla nesmírně tvrdohlavá, což jí pomáhalo zvládnout hlavy států, které se pokoušely prodrat do Matteova rozvrhu. Stejně tak bývalé přítelkyně, domáhající se slyšení u muže, který však nechtěl hovořit s nimi.

Dál organizátory večírků, lidi od tisku i spoustou dalších, kteří se přes ni pokoušeli vetřít k Matteovi.

Druhým kladem byla její paměť.

Pamatovala si naprosto přesně, jestli Matteo skutečně prohlásil, že čeká určitý osobní hovor. Uhodla také, když jí lhali.

Nenapadlo ji, že by začala Mattea náhle nesmírně přitahovat. Přemítala, proč je tak moc předvídatelný.

Byl by ji potěšil žádostí o pomoc s organizací plesu. Protože ho ale dobře znala, věděla, že se v něm neplete. Znepokojovalo ji to.

Věděla totiž, co se mu líbí... a ona to nebyla. Chápala, že jedná hlavně z pohodlnosti.

„Neudržíš si svou pozici, když mi nevyhovíš, Livio.“

Vzhlédla do tváře, která jí byla tak drahá. V paláci, představujícím mnoho let její domov. Matteo ji dobře platil. Štědře.

Nezůstávala zde proto, že by musela. Naučila se tu také coby zaměstnanec mnoho užitečných věcí.

Získala dostatečně vysoké vzdělání a jako jeho asistentka měla rozsáhlé zkušenosti. Byla diskrétní a pracovala na nejvyšší státní příčce v Monte Blanku.

Kdyby musela odejít, neměla o svou budoucnost strach. Obavy ji tu nedržely. Jenže teď viděla, že je konec.

„Potom skončím.“

Vstala od stolu a pohlédla na šanony. Obsahovaly... prostě všechno. Veškeré podrobnosti o Matteovi za minulý rok. Všechno naplánované po minutě, včetně záznamů, co měl na sobě, s kým mluvil, kde ho vyzvedávalo auto.

Ona to všechno zorganizovala. Kam má letět jeho soukromé letadlo, kde by mělo tankovat, která místa by měl navštívil, aby z příležitosti politicky vytěžil co nejvíc.

Dokonce co by si měl obléknout, protože byl vždy při veřejných akcích na očích. Ona si vždy oblékala černou. Pokaždé se vmísila do pozadí. Sama se zařazovala do obslužného týmu.

Zdržovala se v pozadí pro případ, že by ji potřeboval. Nepovšimnutá. Nenápadná.

Jeho myška.

Drobné ošumělé stvoření, které mohlo stejně dobře žít mezi palácovými zdmi, podle jeho chování, když zrovna nic nepotřeboval.

A on chtěl, aby se stala jeho ženou.

Ne. Prostě ne.

Už s ním žila a pracovala, ale věděla, že ho nikdy nezíská. Už tak to bylo dost zlé. Mít ho, a přesto ho vlastně nemít, by bylo ještě horší.

„Ty nemůžeš skončit.“

„Ale ano,“ pokrčila rameny.

Mohla tyhle šanony opustit. Nechat je tu a už na ně nikdy nepohlédnout. Už na ně nikdy nemyslet.

Náhly nával radosti byl nepopsatelný. Vyrovnalo se mu jen zjištění, že si Matteo nevezme Violet. V tuhle chvíli se cítila... nová. Posilněná.

Neměla by si ho brát. A už by neměla být jeho asistentkou. Možná by ani neměla zůstat v Monte Blanku.

Takové odhodlání přesahovalo dívku, kterou zvedl z prachu u cesty. To děvče, tehdejší stvoření, nebylo nic schopné zvolit nebo rozhodnout. Byla chladná, rozhněvaná a zahořklá. Měla v botě nůž, aby mohla rychle bodnout muže, kteří se k ní pokusili chovat nepřístojně. A musela ho použít, takže ti muži neuspěli.

Kvůli strádání jednala jako ubožák. Když našla nějaké jídlo, nehodlala se o něj s nikým dělit, ani s hladovějícími, se kterými sdílela ulici. Ta dívka si nedokázala představit cokoli následujícího po dalším východu slunce. Nedokázala si představit nic víc než hlad, smutek a sklíčenost.

Nedokázala si představit budoucnost, v níž se stane asistentkou krále. Ani že bude potom dost silná, aby o své vůli od stejného vladaře raději odešla, než aby přijala jeho nabídku a stala se královnou.